

BÀI DỰ THI CUỘC THI GRACE-4 – LÒNG CAN ĐẢM

Hà Nội, ngày 10 tháng 4 năm 2020

Thân gửi: Hằng của ngày hôm ấy!

Chào Hằng, chắc cậu đang bất ngờ lắm khi nhận được bức thư này của tôi.

Ở Việt Nam, tôi đang khá rảnh rỗi trong thời điểm “cách ly xã hội” do một người bạn khó chiều mang tên Covid-19 ban tặng. Nhân nhĩ một ly trà nóng, ngồi bên ban công nhà để tận hưởng thời gian ”vàng ngọc” trong tiết trời se lạnh này , tôi nhớ đến cậu!

Nhiều lúc tôi tự hỏi, cuộc sống của cậu thế nào? Cậu có bằng lòng với công việc và cuộc sống hiện tại của cậu hay không? Có bao giờ cậu muốn thời gian trở lại để thay đổi quyết định ngày hôm ấy.....

Hôm ấy là một ngày mùa đông tháng 12, ngày mà tôi và cậu nhận được một niềm bất ngờ mà có lẽ suốt cuộc đời này chúng ta không thể nào quên được. Đó là quyết định chúng ta được nhận “ Học bổng toàn phần” đi học thạc sĩ ở nước ngoài. Đó là nỗ lực, đó là sự cố gắng, là sự can đảm khi dám nộp hồ sơ cũng như trải qua các kì thi để xin học bổng. Cả tôi cả cậu trở thành niềm tự hào của trường đại học chúng ta đang theo học. Tôi đã khóc vì hạnh phúc.

Nhưng cảm giác sung sướng ấy vội thoáng qua như một cơn mưa rào mùa hạ. Chính cái ngày khi nhận được quyết định chính thức, trong tràng pháo tay của mọi người, nghe lời chia sẻ từ những “ tiền bối” về một tương lai” đầy hứa hẹn” phía trước.....Tôi cảm thấy băn khoăn!

“ Cậu điên à! Mà còn suy nghĩ băn khoăn gì nữa!. Đêm ấy, cậu lắng nghe tâm sự của tôi.

Tôi sinh vào ngày 20/11. Khi ai nghe đến ngày sinh có vẻ hơi “ đặc biệt” này đều mỉm cười và trêu :”Hằng, lớn lên sẽ làm cô giáo nhé!”. Có lẽ cũng vì vậy mà ngay từ nhỏ, khi còn là một cô bé học sinh tiểu học, trong bài tập làm văn “ Em hãy kể về ước mơ của em”. Tôi luôn luôn tự hào và viết kín trang giấy về ước mơ của tôi. “ Em muốn trở thành cô giáo”.

Ước mơ đó của tôi vẫn chỉ nằm ở trang giấy...

Ngày mà tôi thi đại học, tôi thi 2 trường là Cao Đẳng Sư Phạm và Đại học Quốc Gia. Tôi đỗ cả hai. Đứng trước sự lựa chọn cho tương lai, tôi lại chọn cánh cửa đại học. Vì vào thời điểm ấy, mọi người nói với tôi rằng:”Đỗ đại học thì cần gì phải nghĩ nữa, học cao đẳng làm gì, Giáo viên nghèo lắm, học quản lý sau để xin việc hơn...” và thế là tôi đã quyết định một lần nữa gói “ ước mơ” đó cất vào một chiếc hộp có thể sẽ không bao giờ mở ra nữa.

Tôi hèn nhất.....

Những năm tháng học đại học, tôi dạy thêm gia sư. Và cứ mỗi lần đi dạy như thế, tôi lại cảm thấy mình yêu hơn nghề dạy học, tôi yêu những đứa trẻ ngây thơ, yêu ánh mắt chăm chú hồn nhiên của chúng, và hơn hết tôi thấy mình giống như một cô tiên “biết tuốt” trong suy nghĩ hồn nhiên của chúng. Hơn một lần tôi thấy hối hận vì sao ngày ấy mình không học Sư Phạm. Tôi luôn cảm thấy mình thật hèn nhất vì đã không dám theo đuổi ước mơ của mình. Vì vậy, đến năm thứ 4 đại học, tôi dừng cảm một lần. Vào kì thi văn bằng 2 đại học năm ấy. Tôi nộp hồ sơ thi Đại học Sư Phạm chuyên ngành Giáo dục tiểu học. Tôi đỗ!

Ngày nhận quyết định đỗ trường Sư Phạm trùng với ngày nhận quyết định được học bổng thạc sĩ toàn phần chuyên ngành quản lý tôi đang theo học. Đó là lý do tôi băn khoăn cậu ạ.

Một lần nữa tôi đứng trước lựa chọn:” Đi” hay “ Ở . Nếu đi học thạc sĩ, tương lai 3 năm tới tôi sẽ trở cảm trong tay tấm bằng thạc sĩ, trở thành một “ nhà quản lý tập sự ” hay “ chuyên viên quản lý nhân sự”.... còn ở lại, 3 năm tới tôi vẫn sẽ là một cô sinh viên, hằng ngày lên giảng đường, tối đi dạy gia sư, giống như bây giờ, chỉ có điều khác, khi ấy tôi là “ sinh viên sư phạm”.

*Lần này, **TÔI CAN ĐẢM***

Khi ấy, cậu chắc nghĩ tôi ngốc lắm phải không? Sau khi cậu đi du học, tôi tốt nghiệp trường đại học đầu tiên. Tôi làm việc ở một công ty kinh doanh khá lớn. Sáng đi làm, tối đi dạy gia sư, cuối tuần đi học đại học.

Làm ở công ty được một thời gian, tôi nhận ra thêm một sở trường của mình là khả năng giao tiếp với khách hàng. Chính khả năng ấy giúp cho công việc của tôi ở công ty khá thuận lợi. Sau 2 năm từ một nhân viên bán hàng với mức lương cơ bản, tôi được sếp đưa lên vị trí chuyên viên dự án với một mức lương đáng mơ ước ở thời điểm bấy giờ với nhiều người.

Vẫn là sáng đi làm, tối đi dạy gia sư, cuối tuần đi học. Nhưng bấy giờ khi thu nhập của tôi khá ổn với công việc hành chính, tôi quyết định dạy gia sư miễn phí cho các bạn có hoàn cảnh khó khăn... Nhìn ánh mắt của các con, nụ cười của các con, tôi hạnh phúc. Thêm 1 năm nữa trôi qua! Tôi nhận bằng Đại học Sư Phạm- Chuyên ngành Giáo dục tiểu học.

Buổi sáng tôi đi nhận bằng, buổi chiều sếp gọi tôi lên và nói :” Thời gian qua, ban giám đốc nhìn được sự cố gắng và hiệu quả trong công việc của tôi, ban giám đốc đánh giá cao điều đó và quyết định điều chuyển tôi sang vị trí đầy triển vọng mới, đồng thời tăng lương cho tôi. Nghe đến mức lương, có lẽ chưa bao giờ tôi nghĩ có ngày chỉ sau 2 năm đi làm mình được nhận mức lương như vậy. Tôi cảm ơn và xin về suy nghĩ.

Sếp tròn mắt ngạc nhiên khi tôi nói ra hai từ “ suy nghĩ” . Đồng nghiệp biết chuyện, lại một lần nữa nói “ đồ ngốc, nghĩ ngợi gì nữa, thôi cắt tằm bằng sư phạm đi, giáo viên nghèo lắm, mà khó xin việc, bây giờ cậu có công việc ổn định rồi, còn nghĩ gì nữa”. Hai chữ “ ổn định” quanh quẩn trong đầu tôi.

Đêm hôm ấy, một lần nữa đứng trước sự chọn lựa....sáng hôm sau tôi lên gặp giám đốc.

TÔI CAN ĐẢM

Ngày hôm nay, khi đang nhâm nhi ly trà nóng này, phía dưới bức thư tôi viết cho cậu, là một loạt những bức thư khác mà học sinh của tôi gửi cho tôi trong thời gian nghỉ dịch. Chúng nói:” con nhớ cô Hằng lắm!”, “ con mong sớm gặp cô”, “ con yêu cô Hằng”.....

Thôi thư đã dài rồi! Tôi dừng bút đây, khi nào rảnh tôi lại viết thư cho cậu nhé!

Sợ là khó còn thời điểm nào tôi được rảnh như thế này. Khi mà dịch qua đi, tôi dành toàn thời gian của mình cho những thiên thần nhỏ của tôi!

Tạm biệt cậu... tôi của ngày hôm ấy!

P/s: Hằng à, có thể bây giờ cậu đang làm một nhà quản lý, một giám đốc chi nhánh với mức lương gấp 10, thậm chí 20 lần mức thu nhập của tôi bây giờ nhưng trong những giây phút rảnh, cậu lại ngồi và nghĩ :Giá như....mình dám dừng cảm một lần theo đuổi ước mơ.

Cậu biết không, tôi không bao giờ hối hận về quyết định ngày hôm ấy cũng như các quyết định sau này của tôi. Ngày hôm nay, Hằng đang ngồi viết thư cho cậu là một giáo viên tiểu học.

Nếu ai hỏi tôi, có lý do hay động lực nào đặc biệt để tôi quyết định theo đuổi lại ước mơ không. Ngày mà tôi đi dạy gia sư, tôi dạy một học sinh nghèo lắm! Em nói với tôi em ước mơ thành cô giáo giống tôi, để dạy miễn phí cho những học sinh nghèo như em. Và hôm ấy tôi dạy em bài thơ :

Những cánh bướm

“Hai cha con bước đi trên cát

Ánh mặt trời rục rờ biển xanh

Bóng cha dài lênh khênh

Bóng con tròn chắc nịch

....

Con bỗng lắc tay cha khẽ hỏi:

“Cha ơi, sao xa kia chỉ thấy nước thấy trời,

Không thấy nhà, không thấy cây, không thấy người ở đó?”

Cha mỉm cười xoa đầu con nhỏ:

“Theo cánh buồm đi mãi đến nơi xa,
Sẽ có cây, có cửa, có nhà
Vẫn là đất nước của ta
Ở nơi đó cha chưa hề đi đến.”

Cha lại dắt con đi trên cát mịn,
Ánh nắng chảy đầy vai
Cha trầm ngâm nhìn mãi cuối chân trời
Con lại trở cánh buồm xa hỏi khẽ:
“Cha mượn cho con cánh buồm trắng nhé,
Để con đi!”

Lời của con hay tiếng sóng thẳm thì
Hay tiếng của lòng cha từ một thời xa thẳm
Lần đầu tiên trước biển khơi vô tận
Cha gặp lại mình trong tiếng ước mơ con.”

Em nói với tôi một câu:” Con sẽ thực hiện ước mơ của mình để sau này không phải hỏi tiếc giống người cha trong bài cô Hằng ạ”. Nghe xong câu nói đó! Tôi quyết định CAN ĐẢM theo đuổi giấc mơ tôi.

Vị cựu tổng thống Nam Phi đáng quý Nelson Mandela từng nói :” Can đảm không phải là không sợ hãi, mà là chiến thắng nỗi sợ hãi. Người dũng cảm không phải là người không biết sợ, mà là người chinh phục nỗi sợ đó.”

Nỗi sợ của tôi nhiều lắm chứ: sợ khi bắt đầu học lại đại học, làm lại mọi thứ từ đầu, sợ khi các bạn đồng môn đã thành đạt mình vẫn bơ vơ chưa định hướng, sợ học xong không xin được việc khi ra trường, sợ mình đánh mất tương lai trong một quyết định, sợ mình không thể

theo đuổi được ước mơ.....Tôi sợ chứ! Nhưng tôi đã chiến thắng được nỗi sợ của mình bằng **LÒNG CAN ĐẢM**.

Với tôi can đảm là khi bạn có ước mơ và bạn dám thực hiện ước mơ của mình. Trong mỗi người đều có một “con bò” . “ Con bò” của sự tự tôn, của niềm tự hào cá nhân.... Chỉ khi nào tự bạn giết chết “ con bò” của bạn thì khi ấy bạn mới nhìn được “ **LÒNG CAN ĐẢM**” của mình.

Bức thư của tôi, viết cho chính bản thân mình trong quá khứ, tôi viết cho chính tôi “ giả định”. Nếu tôi ngày hôm ấy nếu không dám giết chết “ con bò” của mình thì giờ tôi đang là người đọc bức thư này trong hối tiếc. Thật may điều đó không xảy ra các bạn ạ. Một thông điệp tôi muốn gửi đến mọi người :” Hãy can đảm theo đuổi ước mơ của bạn, thành công sẽ đợi bạn ở tương lai”.

Message from the GRACE contest committee/Ban Tổ Chức cuộc thi về GRACE
Xin mời quý vị xem các bài dự thi của cuộc thi về Lòng Can Đảm và giúp chúng tôi chọn bài nào hay nhất bằng cách nhấn nút "**Like**" vào bài quý vị cho là thể hiện rõ nhất ý nghĩa của Lòng Can Đảm và chia sẻ cách thể hiện Lòng Can Đảm hữu hiệu nhất.

Các video về Lòng Can Đảm trên ICEVN fanpage:

Video 1: <https://www.facebook.com/icevn.org/videos/218880515821180/>

Video 2: <https://www.facebook.com/icevn.org/videos/1412082798999124/>

Video 3: <https://www.facebook.com/icevn.org/videos/2661272460797513/>

Video 4: <https://www.facebook.com/icevn.org/videos/173538990346958/>

Các bài dự thi trên Facebook:

https://www.facebook.com/pg/icevn.org/photos/?tab=album&album_id=2571965813015906

Chúng tôi sẽ công bố kết quả trên Facebook ngày 20, tháng 5, 2020.

